

— Δὲν ὑπάρχει ἐλπίς δι' αὐτήν· δὲν θά ἐπι-  
στρέψῃ εἰς Ρωσσίαν.

Ὁ ἄγνωστος ἤρχισε διὰ μίας νὰ θρηνῇ μετὰ  
λυγμῶν, εἶτα ἐγεγρθεῖς ἐξῆλθε κλονούμενος ὡς  
οἰνοβαρής.

Ἄνεφερα τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν εἰς τὴν  
κόμησσαν ὅτι ξένος τις ἦλθε πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ  
πληροφορηθῇ περὶ τῆς υἱείας της. Ἐφάνη συγ-  
κεκινημένη καὶ μοὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν, τὴν  
ὁποίαν πρὸ ὀλίγου σὰς ἐπανελάθον, προσέθηκε δέ:

— Ὁ ἀνὴρ αὐτός, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω,  
μὲ παρακολουθεῖ τώρα ὡς ἡ σκιά μου, τὸν  
συναντῶ ὡσάκις ἐξέρχομαι, μὲ κυττάζει μὲ πα-  
ράδοξον τρόπον, ἀλλ' οὐδέποτε μοὶ ὠμίλησεν.

Ἐκέσθη πρὸς στιγμὴν, ἀκολούθως εἶπε:

— Θέλετε νὰ ἰδῆτε; στοιχηματίζω ὅτι εἶνε  
κάτω ἀπὸ τὰ παραθύρα μου.

Καὶ ἐγεγρθεῖσα ἐκ τῆς ἑδρας ἐν ἣ ἀνεπαύετο  
παρεμέρισε τὰ παραπετάσματα καὶ μοὶ ἔδειξε  
τῷ ὄντι τὸν ἄνδρα, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν  
μου, καθήμενον ἐπὶ τινος τῶν παρὰ τὸν δημό-  
σιον περίπατον ἐδωλίων μὲ τὸ βλέμμα προση-  
λωμένον ἐπὶ τῶν παραθύρων τοῦ ξενοδοχείου.  
Μὰς ἀνεγνώρισεν, ἠγέρθη καὶ ἀπεμακρύνθη χω-  
ρὶς νὰ στρέψῃ οὐδ' ἐφ' ἀπαξ τὴν κεφαλὴν.

Παρευρέθη ἕκτοτε μάρτυς εἰς σκηνὴν περιέρ-  
γον καὶ θλιθεράν, εἰς τὸν ἄφωνον ἔρωτα τῶν δύο  
ἐκείνων προσώπων, ἅτινα δὲν ἐγνώριζον ἀλλήλα.

Ἐκεῖνος τὴν ἠγάπα μὲ τὴν ἀφοσίωσιν ζώου  
σωθέντος, εὐγνώμων ἕως θανάτου. Ἦρχετο καθ'  
ἐκάστην καὶ μὲ ἠρώτα: Πῶς πηγαίνει; ἐννοῶν  
ὅτι εἶχα μαντεῖσαι τὸ αἰσθητά του. Ἐθρῆνει  
δὲ πικρῶς ὡσάκις τὴν ἔβλεπεν ἐξερχομένην ἀσθε-  
νεστέραν καὶ ὠχροτέραν καθ' ἐκάστην.

Ἡ κόμησσα μοὶ ἔλεγεν:

— Ἀπαξ μόνον ὠμίλησα πρὸς τὸν παράδο-  
ξον αὐτὸν ἄνδρα καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται ὅτι  
τὸν γνωρίζω πρὸ εἴκοσι ἐτῶν.

Ὅσάκις δὲ συνηνητῶντο ἀνταπέδιδεν αὐτῇ τὸν  
χαιρετισμὸν του μὲ μειδιάμα σοβαρὸν καὶ θελ-  
κτικόν. Τὴν ἔβλεπον εὐτυχῆ, αὐτὴν τὴν ἐγκα-  
ταλελειμμένην καὶ γινώσκουσαν τὴν κατάστασιν  
τῆς υἱείας της, τὴν ἔβλεπον εὐτυχῆ, διότι ἠσθά-  
νετο ὅτι ἠγαπάτο καθ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μὲ  
τὸν σεβασμὸν, μὲ τὴν σταθερότητα, μὲ τὴν  
ποιητικὴν ἐκείνην ὑπερβολήν, μὲ τὴν ἀφοσίω-  
σιν τὴν ἐτοιμίην εἰς πᾶσαν θυσίαν. Καὶ ὅμως  
πιστῆ εἰς τὴν ἐπίμονον ἐξασφίν της ἠρνεῖτο ἀδυ-  
σωπῆτως νὰ τὸν δεχθῇ, νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του,  
νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτόν. Ἐλεγε δέ: «Ὁχι, ὄχι!·  
αὐτὸ θά βλάβῃ τὴν παράδοξον αὐτὴν φιλίαν.  
Πρέπει νὰ μένωμεν ξένοι πρὸς ἀλλήλους.»

Αὐτὸς ἀφ' ἐτέρου θά ἦτο βεβαίως εἰδός τι  
Δὸν Κισσώτου, διότι οὐδὲν ἐπραξεν ὅπως πλη-  
σιάσῃ πρὸς αὐτήν. Ἦθελε νὰ τηρήσῃ μέχρι  
τέλους τὴν μωρὰν ὑπόσχεσιν, ἣν εἶχε δώσει ἐν-

τὸς τοῦ βαγονίου, νὰ μὴ ὁμιλήσῃ δηλαδὴ οὐδέ-  
ποτε πρὸς αὐτήν.

Ἐνίοτε κατὰ τὰς μακρὰς τῆς ἀσθενείας της  
ὥρας, ἠγείρετο ἐκ τῆς ἑδρας της καὶ πορευο-  
μένη διήνοιγε τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου  
διὰ νὰ ἴδῃ ἂν εὐρίσκετο ἐκεῖνος εἰς τὴν ὁδόν.  
Ἄφου δὲ ἤθελε τὸν ἴδει ἀκίνητον ὡς πάντοτε  
καθήμενον ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, ἐπέστρεφε πάλιν  
ὅπως κατακλιθῇ μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὸ στόμα.

Ἀπέθανε μίαν προῖαν περὶ τὴν δεκάτην ὥραν.  
Ἐνῶ ἐξηρχόμην ἐκ τοῦ ξενοδοχείου ἦλθεν ἐκεῖ-  
νος πρὸς ὑπάντησίν μου μὲ τὸ πρόσωπον ἡλ-  
λοιωμένον. Ἐγίνωσκεν ἤδη τὴν εἰδήσιν.

— Ἦθελα νὰ τὴν ἴδω ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἔμ-  
προσθὲν σας! εἶπεν.

Ἐλαβα τὸν βραχιονά του καὶ ἐπέστρεψα εἰς  
τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὅτε εὐρέθη πρὸ τῆς κλίνης τῆς νεκρᾶς ἔλαβε  
τὴν χεῖρά της, ἀπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς ἀσπασμὸν  
ἀτελεύτητον καὶ ἔπειτα ἐτράπη εἰς φυγὴν ὡς  
παράφρων.

Ὁ ἰατρός εἰσέγησεν εἶτα ἐπανελάθεν:

— Αὐτὴ εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ παραδοξωτέρα  
ἱστορία ἐξ ὅσων γινώσκω περὶ ταξιδιῶν διὰ  
τοῦ σιδηροδρόμου. Πρέπει τις ὅμως νὰ ὁμολο-  
γήσῃ ὅτι ὅλοι ἐπάνω κάτω οἱ ἄνθρωποι εἶνε  
τρελλοί! . . .

Μία γυνὴ ἐψιθύρισε:

— Αὐτοὶ οἱ δύο δὲν ἦσαν τόσον τρελλοὶ ὅσον  
νομίζετε, ἦσαν . . . ἦσαν . . .

Ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποπερατώσῃ τὴν φρά-  
σιν ἐκ τῶν δακρῶν της. Ἐπειδὴ δὲ ἠλλαξαν  
θέμα συνομιλίας ὅπως τὴν καθησυχάσουν, δὲν  
ἐγνώσθη τί ἤθελε νὰ εἴπῃ.

(Guy de Maupassant)

X.

## ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ εὐτυχία ὁμοιάζει τὰ ὥρολόγια· καλλίτερον λει-  
τουργοῦσι τὰ ἔχοντα ἀπλοῦν μηχανισμόν.

\*

Ἡ συκοφαντία ὁμοιάζει ἐνοχλητικὴν σφήκα. Δὲν  
πρέπει νὰ κινήσῃ τις καθ' αὐτῆς τὴν χεῖρα ἂν δὲν  
εἶνε βεβαίος ὅτι θά τὴν φονεύσῃ, ἄλλως ἐπανερχε-  
ται καὶ μετὰ μείζονος μανίας ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ  
ἀμυνομένου.

\*

Ἄνθρωπος χωρὶς χαρακτῆρα δὲν εἶνε ἄνθρωπος  
— εἶνε πρᾶγμα.

\*

Ἴσως πρέπει νὰ αισθανθῇ τις τὸν ἔρωτα διὰ νὰ  
γνωρίσῃ καλὰ τὴν φιλίαν.

\*

Ὅταν κάμνω καμμίαν ἀγαθὴν πρᾶξιν καὶ ὁ κόσμος  
τὴν μανθάνει, νομίζω ὅτι τιμωροῦμαι ὅχι ὅτι ἀντα-  
μειδομαί.